

Dr. Teodora GIURGIU'
Drd. Daniel NICULAE²

Preotul Ilie Hociotă s-a născut la 18 octombrie 1876, în comuna Săliște, jud. Sibiu, ca fiu al lui Ilie și Stana. S-a căsătorit în anul 1927 cu domnișoara Cornelia. A fost absolvent al Liceului român din Brașov, al Seminarului Teologic din Sibiu și al Facultății de Teologie din Cernăuți.

A fost chemat în cadrele active ale armatei la 1 ianuarie 1919, cu gradul de maior, în baza Înaltului Decret nr. 395 din 2 februarie 1924, cu vechimea de la 1 ianuarie 1920 și repartizat la Corpul 5 Armată.

În baza Înaltului Decret nr. 2294/1928 a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și numit protopop al acestei mari unități.

La 31 august 1937 a fost trecut în rezervă pentru limită de vârstă în conformitate cu Înaltul Decret nr. 2244 din 18 mai 1937.

Pentru întreaga sa carieră a fost decorat cu „Crucea Comemorativă” cu barete și Medalia „Victoriei”³.

În calitate sa de șef al Serviciului Clerului Corpului 5 Armată, protopopul Ilie Hociotă a elaborat *Directive către preoții militari*, document al cărui text îl redăm în continuare:

„Corpul V Armată
Serviciul Clerului

DIRECTIVE CĂTRE PREOȚII MILITARI - 1935

Prin aceste directive voim să îndemnăm preoții noștri să deschidă larg ușile inimilor tinere ale soldaților pentru primirea Mântuitorului.

Să-i facă să asculte, iarăși, cu evlavie cuvântul Lui întăritor de suflete și plin de mângâiere, de care, în zilele noastre, au nevoie mai mult ca oricând. În învățăturile Lui voim să fie crescut și educat soldatul român.

Fiind problema educației sufletești atât de importantă și de grea pentru existența poporului nostru, este firesc să rechemăm toate forțele capabile.

Ne trebuie o lume mai bună, al cărui scop să nu fie numai materia, ci mulțumirea sufletului. Dar, ca să începem o viață nouă, ne lipsește tăria sufletească pe care nu ne-o poate da decât o credință tare și neclintită.

ACTIVITATEA PREOȚILOR MILITARI ÎN OPINIĂ PĂRINTELUI LOCOTENENT-COLONEL ILIE HOCIOTĂ, CONFESORUL CORPULUI 5 ARMATĂ

Această realizare nu o putem ajunge decât stăruind în învățătura bisericii noastre ortodoxe.

I. Starea sufletească religioasă în general

Mai înainte preoții erau conducătorii satelor și sfatul lor a fost ascultat, deci crucea era în frunte. Astăzi s-au schimbat lucrurile, credința a scăzut mult, legătura dintre preoți, cărturari și popor a slăbit mult din multe pricini.

Carențele subversive, anarhiste, socialiste și sectare care cultivă înstrăinarea de biserică și de cele sfinte, prind tot mai mult în sânul poporului. Acestea voiesc răsturnarea bisericii, fiindcă ea este digul cel puternic împotriva scopului lor.

În ceea ce privește chestiunea sectelor religioase, asta este o problemă care trebuie să se pună stăruitor în țara noastră, mai ales în împrejurările de după război. Zdruncinările sufletești prin care a trecut lumea în cursul războiului mondial au produs un dezechilibru dureros în viața popoarelor. Nemulțumirile de tot felul s-au arătat tot mai mari din zi în zi.

În sufletul multor creștini s-au furișat neîncrederea și îndoiala cu privire la mijloacele de îndrumare sufletească, pe care reprezentanții străvechilor autorități bisericesti, înțelegeau să le pună la dispoziția celor ce veneau la dânsii ca la niște tămăduitori de suflete.

Pe de altă parte, nici căpeteniile bisericesti nu și-au putut da seama repede că mijloacele vechi de păstorire sufletească moștenite nu mai sunt suficiente ca să reziste în contra pretinselor înnoiri stricacioase.

Toate aceste porniri rele își au originea mai ales între lucrătorii fabricilor de la orașe.

Că nu mai stăm la nivelul moral ca și înainte, poate fi cauza și lipsa de prevedere a capilor bisericii de a opri preoții să intre în partide politice, ceea ce aduce dezbinarea lor de poporani și îndepărtarea de biserică.

Ne mai având școala și biserică aceiași conducere unitară, adeseori se întâmplă ca

cei doi factori educatori, în loc de a se sprijini în munca comună pentru luminarea poporului, se învrăjbesc și luptă ca să-și surpe reciproc autoritatea de care se bucurau mai înainte în ochii sătenilor.

De la sate vine soldatul cu puțină morală, lipsit de cunoștințele elementare religioase și pentru asta este ușor de convertit la idei socialiste, comuniste, subversive sau la sectari. Însă, aici fiind controlul mai sever și frica de pedeapsă mare, fizionomia sufletului ostașului nu se poate manifesta în adevărata sa oglindă.

II. Care sunt stricăciunile sufletești care trebuie combătute?

- a) lipsa de credință;
- b) sectarismul;
- c) francmasoneria;
- d) comunismul;
- e) lipsa de discreție în chestii de stat sau militare;
- f) furtul;
- g) jurământul fals;
- h) dezertarea;
- i) beția și desfrâul.

a) Lipsa de credință

Cea mai mare slăbiciune sufletească este lipsa de credință, ateismul și indiferentismul. Mulți chiar dintre cei ce se numără printre intelectuali nu cunosc îndeajuns temeiurile învățaturii creștine ortodoxe. Așa sunt ateistii care rămân indiferenți la religia strămoșască. Necunoscând învățaturile bisericii creștine, nu le pot urma și sunt ușor de convertit de învățături contrare și conduși de idei greșite. Deci, preoții noștri trebuie să-și dea osteneala să instruiască oamenii. În cele mai multe cazuri, biserică a avut tăria de a lupta cu izbândă împotriva necredincioșilor, căutând toate mijloacele ca să-i întoarcă de la rătăcirea lor spre căile adevărului.

b) Sectarismul

Din țări străine și, mai ales, din America au pătruns și în țara noastră învățături greșite, care numai în aparență se țin de Sfânta Scriptură, dar din pricina tălmăcirii rău înțeleasă a Sfintei Învățăături, pe care numai oamenii bisericii sunt autorizați să o facă, iar nu fiecare om, după capul lui, ceea ce poate duce la greșeli nefaste și la dezbinări în sânul bisericii.

Oamenii străini, voind să pună mâna pe stăpânire în țară, prin învățăturile acestea religioase, confuze și nefondate, câștigă aderență care să atace biserică și să destrame statul.

1. Adventiștii propovăduiesc venirea a doua a Mântuitorului Cristos spunând că aceasta se va întâmpla în curând. Atunci vor fi pe pământ numai adventiști, adică cei dreپți. N-au Sfinte Taine, n-au preoți, n-au icoane, nu se închină la cruce, nu cinstesc sfinții, nu țin Duminica, ci Sâmbăta. Nu jură, nu vor să facă serviciul militar și nu vor să pună mâna pe armă.

2. Baptiștii. Numele lor îl au de la învățătura ce o pretind despre botez. Nu recunosc pe cei botezați de mici. La vârsta de 20 de ani, botează oamenii a doua oară. Dar nu în apă sfințită, fiindcă n-au preot care să o sfințească. Nu jură, nu se închină la sfinți și nici la icoane; cinstesc ziua Sâmbetei.

3. Nazarenii sau pocăiții: învață că prin pocăință poate ajunge cineva la adevărata credință creștină. Țin, de asemenea, ziua Sâmbetei drept sărbătoare. Biserica ortodoxă este numită localul lui Anticrist și potirul e paharul diavolesc.

4. Milaniștii sau studenții în Biblie: nu cred în Sfânta Treime. Împărăția de o mie de ani o socotesc de la războiul mondial până la 2914. Propagandistul acestei învățături, I. Sima din Cluj se plânde că nu poate răspândi această sectă din cauza bunei paze a preoților români.

Mai există multe alte secte asemănătoare cu învățătură și cu datini pe care nu le mai pu-

tem înșira aici, dar toate hulesc biserica, având toate același scop și anume a aduce stricăciuni țării prin dezbinarea cetățenilor și opoziție față de serviciul militar.

c) Francmasoneria

Francmasonii pun lumii în vedere o patrie în care va fi toată lumea fericită. Fiecare va avea libertatea credinței religioase, program mare social, împărțirea averilor. Învățătura despre o voință neatârnată de nimic, de nicio lege, de nicio stăpânire; propagă deci anarhia.

Egalitatea proprietății o înțeleg ei în sensul că pământul este al tuturor și tot dreptul de proprietate de până acum are să înceteze. Spre scopul lor lucrează să răstoarne pe regi și ordinea publică. Deci sunt anarhiști. Pe preoți îi consideră mari inamici ai neamului omenesc pentru că le stau împotriva la ajungerea idealului lor.

Tot de asemenea armata care apără țara, o privesc ca o piedică a frăției și ca element netrebuincios, parazit. Armata o numesc francmasonii ciurma și groaza neamului omenesc. Lățesc, de asemenea, comunismul și anarhia, distrugând religia, biserica, statul și armata, fiindcă ordinea morală este ținută prin biserică, iar ordinea de stat prin funcționarii săi civili și militarii.

d) Comunismul

Comunismul este cea mai molipsitoare boală sufletească pentru omenire. A început întâi în Rusia, apoi la noi a trecut în vara anului 1917, când trupele rusești nu au voit să mai lupte.

Ele au aruncat armele alegându-și comandanți dintre soldații cei mai guralivi. Formară o armată din hoți și tâlhari scoși din pușcărie, pe care au trimis-o să jefuiască de la bogați tot ce pot și tot ce vreau.

Ca să câștige și pe țărani de partea lor, le-a spus: „Puneți mâna pe toate pământurile boierilor și împărțiți-le între voi. Luați-le femeile și vă bateți joc de ele, căci după legea noastră nu dați socoteală nimănui”.

Țăranii s-au lăsat ispitiți și făcură așa. Apoi au alcătuit o armată mai puternică, care să stăpânească țara cu teroare și cu sabie. Au distrus familia, nerecunoscând căsătoria de taină, ci privind-o numai ca un contract care se poate schimba oricând, ca și la un târg de vite.

Copiii sunt ai nimănui, de aceea stau zdrențăroși și flămânzi pe stradă, până ce îi adună poliția să-i hrănească. Crimele și jafurile sunt la ordinea zilei în fiecare sat; se împușcă oamenii grămadă, fără nicio vină sau judecată. Pe cei ce se opun a da roadele muncii lor, statul îi trimite în Siberia sau îi împușcă. Multă jale și lacrimi sunt în țara rușilor.

Pe oamenii de știință, comuniștii nu-i prețuiesc, lăsându-i să moară de foame. Cel mai mare dușman al comuniștilor este biserica

ortodoxă. Pe Dumnezeu nu vor să-l cunoască, pe Hristos nu-l prețuiesc. Sunt ateii deplin. Au întemeiat societăți fără Dumnezeu, făcând demonstrații pe stradă. Pe învățătorii care au cutezat să învețe copiii „Tatăl nostru” îi aruncă în închisoare sau îi trimite în Siberia. Sute de mii de preoți au împușcat fiindcă nu s-au lepădat de Hristos. Bisericile le-au stricat și apoi le-au transformat în localuri de petrecere.

Cele mai frumoase monumente creștine le-au dărâmat ca să nu mai rămână urmă de legea creștină.

e) Lipsa de discreție în chestiuni militare sau de stat

De multe ori nu ne-am dat seama de chestiuni care nu coboară în ochii străinilor și le-am povestit fie pe stradă în auzul tuturor, fie în localuri publice, fără să ne gândim că urechile agenților străini stau ațintite asupra noastră. Aceste divulgări ne-au adus în timp de război pierderi fără seamă.

Este, deci, necesar să ne deprindem în școala tăcerii, să se facă educația voinței de a tăcea. Aceasta ne aduce atât folos, câtă pagubă ne-a adus trădarea sau destăinuirea secretului.

f) Furtul

Înstrăinarea averii altuia, fie un obiect cât de mic este oprită de legile dumnezeiești și ale statului. Mai ales între camarazi, furtul de obiecte se consideră ca o infrațiune destul de gravă.

g) Jurământul fals

Când face cineva o făgăduință solemnă în fața autorităților și a Sfintei Cruci și nu o respectă, se numește că jură fals. El cheamă pe Dumnezeu mărturie la făgăduința lui și dacă nu o împlinește a luat numele lui Dumnezeu în deșert, deci mare crimă militară (Mântuitorul nu-l oprește, ba chiar însuși a jurat înaintea judecătorilor).

h) Dezertarea

Soldatul care nu ține obligația făcută cu jurământ înaintea Sfintei Cruci și pe Drapel și pleacă de la datorie și de la post fără îngăduința comandanților săi, înseamnă că dezertează. Mai ales în timp de război, când soldatul se retrage din front fără motiv și fără permisiune, se zice că dezertează. Aceasta este o crimă ostășească, care în timp de război este pedepsită cu moartea.

i) Beția și desfrâul

Consumarea alcoolului peste măsură aduce nu numai boala trupului ci și desfrâul și alte fapte urâte, precum certuri familiale, bătăi și

chiar omoruri. Beția nu este numai un păcat contra poruncii dumnezeiești, dar aduce degenerarea familiei și moartea fără de vreme și degenerarea statului. Pentru că oamenii bețivi nu-și pot îndeplini datoria față de sine, nici față de familie și nici față de stat.

III. Cum trebuie combătute aceste slăbiciuni?

Datoria preoților este să îplinească sfatul Ap. Pavel, dând pildă cu învățătura lor și cu viața demnă de înalta lor misiune. Pentru combaterea ideilor subversive, anarhice, păgubitoare bisericii și statului, se cere o îngrijire religioasă specială, anume întocmită spre satisfacerea trebuințelor sufletești ale păturilor intelectuale și muncitorești de la orașe, a celor neîmpăcate sau pornite pe calea răzvrătirii la sate. Când preoțimea va fi bine pregătită și înarmată cu prisosul științei bisericești și al spiritului de sacrificiu creștinesc, va putea și contra sectanților și comuniștilor să lupte cu izbândă. Aceștia sunt în cele mai multe cazuri, niște oameni semidocti, însă se știu furișa adeseori cu dibăcie între oamenii lesne crezători. Nu este, însă, îngăduit factorilor de conducere ai statului și ai bisericii românești să se amăgească cu iluzia că, precum au putut rezista înaintașii noștri secole de-a rândul atacurilor continue și ispitelor care-și întindeau mrejele din partea catolicilor și protestanților asupra sufletului românesc, vor putea rezista în aceeași măsură și generațiilor viitoare. În trecut, principiul autorității era nezdruccinat. Oricât de multe atacuri se îndreptau împotriva conducătorilor statului sau a slujitorilor bisericii, încrederea poporului român rămânea nezdrucciată.

Erau bine organizați și formau un puternic zid de apărare, câtă vreme școala și biserica aveau aceeași conducere unitară.

Statul unguresc, din motive politice, a sprijinit sectele și a avut scop să despartă pe

români, să le slăbească biserica și influența preoților asupra poporului.

Agenții comuniști și ai diferitelor secte religioase au vrut să surpe biserica, ca să poată pune stăpânire cu timpul nu numai asupra sufletului, ci și asupra țării românilor. Sub învelișul propagandei religioase, foarte adesea, se ascund scopuri politice, de a distruge unitatea sufletească a neamului românesc.

Sectarismul și comunismul pot fi considerate ca o platformă religioasă a politicii străine îndreptate contra noastră, a românilor.

Biserica creștină nu întrebuițează arma în lupta ei pentru fericirea oamenilor, ci luptă cu sabia credinței și cu puterea învățaturii Mântuitorului. Servitorii altarului, Duminica și la serviciul divin să explice Sfânta Evanghelie, ale cărei motive să le împletească cu cele din viața ostășească.

Să aducă pilde din viața oamenilor mari și istoria neamului, pe cei ce și-au iubit legea și țara și au murit pentru acestea, să facă ca toți ostașii să știe și să cunoască frumoasele însușiri ale strămoșilor noștri, prin conferințe religioase și cuvântări potrivite. Să spună că Neagoe Basarab cum a dat învățături fiului său, Teodosie, îndemnându-l să-și îndeplinească dorințele față de Dumnezeu și să se poarte ca un creștin, căci toată viața omului stă în mâna lui Dumnezeu, ea este picătura de ploaie în streășina casei. Pentru apărarea țării, ei să lupte, chemând pe Dumnezeu în ajutor, căci mai bună este moartea cu cinste, decât viața cu amar și ocară.

Preotul va insista ca cerințele sufletești ale ostașilor să fie satisfăcute, ca să se respecte repausul duminical și la armată, pentru ca să nu jighească sentimentul religios al ostașului.

Superiorii ar trebui și ei să nu lase toată sarcina educației morale numai în grija preotului, ci să-l ajute în toate ocaziile.

Ei să premeargă ca bun exemplu, ca soldatul

Sf. Ierarh Iachint

să vadă și pe superiori la datorie și cu purtarea corectă; atunci are mai puțină nevoie de predică.

Avem toți o lege ortodoxă, o credință cu rânduielile sale bisericești cărora trebuie să ne conformăm și să le păstrăm întocmai; să nu se ceară schimbarea sau scurtarea cultului bisericesc după dorințele unuia sau altuia.

Să-și amintească și superiorii pilda lui Ștefan cel Mare, care îngenunchea la altar dimpreună cu poporul; apoi în vreme de război au făcut soldații scut împrejurul măriei sale.

Constantin Brâncoveanu ascultase, la anul 1690, Sf. Liturghie în biserica Sf. Nicolae din Brașov. Pe lângă cântecele naționale este bine și recomandabil ca soldații să învețe și cântările de la Sf. Liturghie.

La ocazii festive din viața de cazarmă să nu se permită declamări triviale și batjocuri față de cele sfinte. Lecturile să fie controlate și numai piese literare și alese să existe în biblioteca ostașului. Pe soldatul bun să-l aducem ca pildă și să-l distingem fie prin laude, fie prin tratament deosebit.

a) *Combaterea sectelor în special*

Sectarii luând citate din Sf. Scriptură le tălmăcesc după cum le înțelege fiecare și după interesul lor. De pildă, ei se referă la cuvântul Ap. Pavel (C. 3 și 4 către romani): „Că nu există deosebire între oameni”. Aici e alta tâlcuiala bisericii. Pavel spune că nu e deosebire dintre iudei și păgâni, despre care este vorba aici; deci pot fi primiți și păgânii la creștinism, fără să mai fie nevoie la trecerea în iudaism.

Sectarii n-au preoți, uită că slujbele sfinte erau de la începutul creștinismului încredințate preoților și episcopilor care au primit darul de la Sfinții Apostoli. N-au Sf. Liturghie; deci nici vinul și nici pâinea nu se pot preface în Sfânta Împărtășanie ca în biserica noastră.

Sf. Cruce, icoanele, altarul, moaștele sfinte, lumânările, ornatele nu le are biserica ortodoxă de la păgâni. Este știut că creștinii se adunau în primul secol, când nu aveau biserici, în anumite locuri, Duminica să se închine. În catacombe aflăm pe pereți icoane cu scene din Sfânta Scriptură. Acestea erau cinstite cu respect, după cum un fiu bun iubește fotografia părinților săi.

Cinstirea sfinților sunt ceremoniile religioase de la începutul creștinismului. Așa s-au închinat străbunii noștri făcându-și cruce, având lumânări și ornate, după cum spun scriitorii vechi Tertulian⁴ și Origene⁵.

Învinuirile sectarilor că în biserica noastră sunt multe păcate, nu au temei. La ei se observă cel mai păcătos desfrâu sub scutul ceremoniilor religioase. Fiind biserica creștină o instituție pământească, nu este scutită nici de scădere sufletească, dar învățătura Domnului este din cer și nu se poate îndeplini pe pământ întocmai.

Sectarii nu-și fac Sf. Cruce, dar în numele Sf. Cruci a biruit Constantin împăratul oastea necredinciosului Maxentie. În Apocalipsa lui Ioan (C. 7.2) se zice că Ioan văzuse un înger cu pecetea viului Dumnezeu în mână. Acesta a strigat celor 7 îngeri trimiși să pedepsească pământul zicând: „Nu vătămați pământul și nici marea, nici copacii până ce nu vom pecetlui pe frunte robii domnului nostru”. Pecetea asta nu este altceva decât semnul crucii, care este creștinilor semn de biruință.

Sectarii nu pun jurământul, bazându-se pe Evanghelia lui Matei (C. 5-21): „Să nu jur nici pe cer, nici pe pământ”. Cu aceste cuvinte Mântuitorul a combătut obiceiul urât al evreilor, care se jurau pentru orice lucru de nimic și luau numele Domnului în deșert, chemându-l mărturie la lucruri mărunte.

Mântuitorul însuși a jurat când l-a întrebat arhiereul „jură-te pe Dumnezeu cel Sfânt să-mi spui dacă ești tu împărat”. A răspuns: „Tu zici că împărat sunt eu”. Asta era formula de jurământ obișnuită la evrei pe timpul acela.

Referitor la prinderea armei. Mântuitorul nu ne oprește ca să ne apărăm de cei care ne atacă viața. Sectarii susțin că întrebuințarea

armei ar fi contra poruncii „să nu ucizi”. Nici aici nu au dreptate, căci dacă cineva prinde arma în mână nu înseamnă că trebuie să șiucidă.

Nu putem rămâne nemișcați în timp de război când dușmanii ne atacă și neucid părinții și copiii și ne iau munca și averea noastră. Aici avem datoria să ne apărăm. Dacă popoarele pașnice nu ar fi organizate ca să se poată apăra cu arma, toate țările ar ajunge sub stăpânirea barbarilor. Apărându-ne, împiedicăm pe dușmani a ne face rău, ca să putem trăi în liniște.

Sectarii țin ziua Sâmbetei; se întorc, deci, la legea lui Moise. Mântuitorul a sfințit însă ziua de Duminică prin învierea sa. Aceasta este mai presus decât Sâmbăta lui Moise. Ca să se poată cineva mântui nu este nevoie să iasă din biserica ortodoxă, ci să urmeze învățăturile Mântuitorului și aici. Nici biserica nu permite omorul, furtul, jurământul fals, minciuna, beția etc.

b) Combaterea comunismului

Combaterea comuniștilor - asasinii preoților noștri, pângăritorii credinței în Dumnezeu - înseamnă că îi combatem pe dușmanii tuturor ideilor care ne sunt scumpe.

Atâta au sucit comuniștii învățătura Mântuitorului, tălmăcind-o după interesele lor, încât afirmă că Hristos a fost comunist și Evanghelia este tot de aceeași părere cu ei.

În realitate învățătura lui Hristos este diametral opusă comunismului. Creștinismul și comunismul sunt doi poli deosebiți.

Socialiștii nu au înțeles Sfânta Învățătură a lui Hristos, care se bazează pe iubirea aproapelui și pe convingere.

Pe Mântuitorul îl prezintă ca socialist revoluționar, ceea ce n-a fost niciodată. Domnul Hristos a recunoscut și a observat legea țării cu toate slăbiciunile ei, cu exil, închisoare, condamnare. El a vindecat bolnavi, a înviat morți, dar niciodată n-a eliberat arestați. N-a călcat legea și nu s-a răzvrătit contra diriguitorilor, nici nu i-a disprețuit, fiindcă spunea că puterea lor de la Dumnezeu este rânduită.

Mântuitorul ne-a dat o poruncă nouă când a zis: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul, precum eu v-am iubit pe voi. După aceasta vă va cunoaște lumea că sunteți ai mei învățăcei, dacă veți avea dragoste între voi”.

Această poruncă dacă oamenii o țin, șterge toate legile omenești. Cine o împlinește întocmai acela stă deasupra legilor fiindcă n-are trebuință de ele; stă mai presus de diriguitorii, căci acestea nu au putere asupra lui; stă mai presus decât statul fiindcă toate legile țării se sparg de această poruncă a lui Hristos ca undele mării de stânci.

În această poruncă zace întregul înțeles al vieții omenești și cine este în stare s-o împlinească poate fi pe pământ fericit și poate face

drumul vieții, fără îngrijorările care însoțesc pe orice necredincios.

Iubirea aproapelui s-o avem după cum Iisus v-a arătat-o, să urmeze oamenii pilda lui Iisus, când zice: „Luați jugul meu și învățați de la mine, că eu sunt blând și smerit și veți afla odihna sufletelor voastre”.

Inimă curată și gânduri curate are de la noi Mântuitorul și simțul iubirii.

Produceți acest sentiment în interiorul vostru, atunci veți fi fericiți și liberi și nu veți mai avea nevoie nici de diriguitori, nici de autorități, nici de legi.

Tot ce e pământesc cade de pe voi, oamenii devin frați egali între ei și liberi.

„Cine dintre voi vrea să fie mai mare, să fie tuturor slugă”.

Pilat întreabă pe Iisus zicând: „Așadar împărat ești tu?”. „Tu zici că împărat sunt eu”. „Pentru aceasta m-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul”.

Pilat întreabă: „Ce este adevărul?” Iisus nu-i mai răspunde.

Vedeți aici s-ar părea, cum afirmă socialişti, că ținuta lui Iisus în fața lui Pilat, seamănă a anarhie. Hristos anarhist? Se poate?

Creștinismul să fie înrudit cu anarhistul? Comuniștii zic că Hristos n-a voit să răspundă lui Pilat, deci n-a respectat autoritățile.

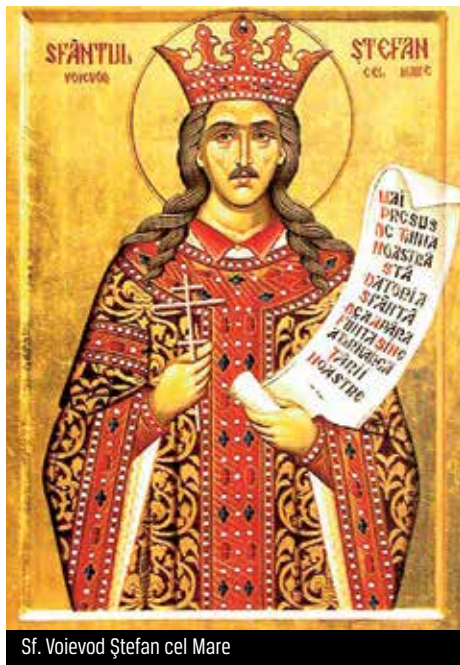
Cât de mult învârtesc comuniștii învățătura lui Iisus? Și ce rătăcire? Cum se potrivește afirmația comuniștilor, cu supunerea lui Iisus autorităților, cu suferința lui la judecată, cu cuvintele rostite către Pilat, când zice: „N-ai avea putere asupra mea dacă nu ți s-ar fi dat aceasta de sus”.

Iată că Iisus recunoaște stăpânirile.

Stăpânirile voiesc să împlinim poruncile lor. Dacă avem iubire față de stăpânitori toate le împlinim, nu de frică, ci din dragoste. Eu iubesc pe Regele și pe superiorii mei nu pentru că sunt stăpânitorii mei, ci pentru că sunt

aproapele meu, sunt gata să-mi dau viața pentru ei.

Și dacă Regele însuși este creștin adevărat și superiorii mei asemenea creștini, atunci și ei ne iubesc și sunt gata a se jertfi pentru supușii lor.

Sf. Voievod Ștefan cel Mare

Aici este anarhie?

Tu ești soldat și adevărat creștin. Îți îndeplinești serviciul așa de bine, încât superiorul mult te laudă. Dar și el este creștin, te iubește și-și dă silința să întocmească serviciul așa ca să nu-ți cadă greu.

Atunci amândouă serviciul devine ușor „jugul meu ușor este, sarcina mea nu-i grea”.

Dacă ai dragoste, tot ce ți se poruncește faci cu ușurință, fiindcă cine poruncește încă are iubire. Ce greutate este a împlini ceva din dragoste? O plăcere, dar nu o greutate!

Dacă toți oamenii ar trăi după învățătura Mântuitorului fiind creștini și cu sufletul, ar fi posibil războiul? Nu. Inamicul te iubește și nu se ceartă, este gata să se jertfească pentru tine, asemenea îl iubești și tu, atunci cum se poate ca cineva să ceară război? Iată aici nu mai au rost armele.

Lucrătorii fabricilor cer 8 ore de muncă pe

zi, au și alte pretenții, fac grevă, dacă nu li se împlinesc.

Dacă este lucrătorul creștin, iubește pe fabricantul capitalist și este dispus să muncească nu numai 8 ore pe zi, ci 10 sau mai multe. Însă dacă fabricantul este creștin și consideră pe lucrător ca pe aproapele său, el nu cere 8 ore de lucru, ci 7 sau 6 sau mai puține, chiar dacă întreprinderea nu ar aduce venit mare.

Așa putem înțelege cum se rezolvă problemele sociale.

Putem ajunge la ciocnituri, dacă ne iubim?

Problema agrară, în cazul acesta, nu există. Proprietarul iubește pe țăran și-i dă pământ. Dacă-l urăște și-l disprețuiește ar fi ca mormintele spoite, pe dinafară frumoase iar înăuntru putrezime.

Astfel sunt socialiștii, plini de fățarnicie și de păcat.

Au lucrat Lenin și Stalin corect? Nu. Au fost niște fățarnici, n-au lucrat din dragoste față de popor, ci din dorul de a stăpâni și de a se îmbogăți. Ei n-au înțeles niciodată învățătura Evangheliei, după cum nici Tolstoi și nici comuniștii nu o înțeleg.

Aceștia voiesc să introducă cu forța în viață Evanghelia lor rătăcită, falsă și neînțeleasă.

Viața este una și împărăția lui Dumnezeu este cu totul alta.

Pentru ca să se poată aplica învățătura Mântuitorului întreagă aici pe pământ ar trebui să fie toți oamenii, adevărați creștini.

Este asta posibil?

Un legiuitor întreabă pe Iisus zicând: „Învățătorule bun ce să fac, ca să moștenesc viața de veci?”.

Iisus îi răspunde: „În lege cum e scris? Cum citești? Să nu trăiești fără de legi, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești minciuna.

Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Du-te și fă așa”.

Aceasta a cerut Hristos de la oameni: împlinirea legii morale, care este temelia legilor civile și militare; nimic mai mult n-a pretins.

Mântuitorul știe cât de slabi și imperfecti sunt oamenii și nu pretinde nimic greu sau cu neputință de la ei.

Legiuitorul s-a depărtat mâhnit, fiindcă îi ceruse Hristos să-și împartă averea săracilor și să-l urmeze.

Însă nimeni din cei bogați nu voiește să-și părăsească averea și frații sau părinții pentru a-L urma pe Hristos, de aceea cât de greu va putea câștiga bogatul împărăția cerurilor!

Mântuitorul a făcut deosebire între cele pământești și cele cerești, între lumea desăvârșită și cea pământească.

„Voi sunteți de jos, eu sunt de sus, voi sunteți din lumea aceasta, eu nu sunt din lumea aceasta”.

Aici pe pământ este lupta pentru existență, pentru trai, aici sunt necazuri, boli, ură, certuri și crime. Pentru Hristos nu există acestea.

Împărăția pământească este cu rege, cu ofițeri, cu ostași, cu diriguitori, cu războaie, crime și judecăți. Împărăția oamenilor păcătoși.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte ce vă lipsesc vi se vor adăuga vouă”.

Unde este împărăția lui Dumnezeu? Nu o putem afla aici sau dincolo, fiindcă ea este în interiorul nostru.

Dorințele, cugetele, sentimentele noastre: acestea formează împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Comuniștii nu o pot dobândi, fiindcă din inima lor izvorăsc cugetele viclene, crime, hoții, adulter, injurii și mărturii mincinoase.

Din această cauză este cu totul opus socialismul învățaturii creștine.

Comuniștii afirmă că și ei propovăduiesc frățietatea, egalitatea și libertatea.

Unde este frățietatea și egalitatea cânducid fără milă și fără judecată pe toți cei ce nu se împacă cu principiile lor? Când stăpânesc cu teroare, aduc fericirea oamenilor pe pământ?

Cum pot face ei cu forța pe oameni egali între ei? Dumnezeu n-a creat pe oameni egali între ei, deși i-ar fi putut crea. Spre ajungerea scopului lor au întărit comuniștii pe săraci, să lupte contra bogaților. O clasă socială, să nimicească pe cealaltă? Frumoase lucruri au pus la cale.

Unde au rămas virtuțile creștine, credința, speranța și iubirea?

Credința a fost nimicită. Dumnezeu la ei nu mai există, nici Hristos, nici iubirea.

În ce mai sperăm? În izbânda luptei de clasă? În locul iubirii, comuniștii au semănat ura și pizma, distrugerea. Învățătura lor este din lumea asta. Ea s-a născut din pofte urâte, din cugete viclene și n-are nimic creștinesc într-însa.

Nu putem asemăna niciodată creștinismul cu comunismul. Acesta din urmă are asupra conștiinței sale atâtea crime politice, atentate cu bombe și omoruri. Ce deosebire teribilă între iubire și ură!

„Iubirea cum spune Apostolul Pavel este îndelung răbdătoare, nu se mândrește, nu se răzbună, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr”.

Ce program precis, clar și ușor pentru viața creștinului? Toate se pot îndeplini prin iubire.

„Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu; dați celui cu dijmă, dijmă, celui cu cinstea, cinste”.

Nu rămâneți datori cu nimic; să vă iubiți unul pe altul, că cel ce iubește pe aproapele său acela îndeplinește legea.

Cu câți sunt mai mulți creștini într-o țară, cu atât este viața mai ușoară și legile mai blânde. Acolo închisorile sunt goale, nu se pomește de tâlhării, nici de crime.

Cu cât se îndepărtează oamenii mai mult de Hristos cu atât devine viața mai îngrozitoare. Căci nicio știință omenească nu poate înlocui ceea ce a propovăduit Hristos oamenilor. Chestiunile agrare, de muncă și toate problemele blestamate puse de filosofii noștri nepricepuți se rezolvă atât de simplu, dacă trăiești după învățătura Mântuitorului.

Dacă-ți îndeplinești lucrul tău și porți iubirea aproapelui în inima ta, atunci nu există chestie neînțeleasă.

Acesta este adevărul.

Câtă vreme păcatul stăpânește lumea și inima omului este rea și poartă ură contra aproapelui său, sunt necesare legile și autoritățile cu rânduielile lor. Sunt necesare bisericile cu icoanele, cu preoții în odăjdii, cu lumânări, cu misticism și fum de tămâie, fiindcă inima omului este apăsată de simțuri rele, de necazuri și griji.

Sunt trebuincioase și folositoare rugăciunile, cântările, ceremoniile și toate obiceiurile vechi.

Așa s-a rugat tata, mama, moșul și strămoșul, au aprins lumânări și s-au închinat până la pământ. De două mii de ani au răsunat cântările bisericesti, din straja dimineții până noaptea a vibrat dulce glasul preotului la Sf. Altar, cu lumânări și fum de tămâie.

Așa a fost de la început, așa va rămâne în veci.

IV. Urmările pe care le au lipsurile religioase supra statului și asupra armatei în special

a) Despre ceea ce se petrece în Rusia, statul fără Dumnezeu și plin de curente subversive, este tuturor cunoscut. Aceiași pildă ne dă și Spania. Unde se distrug averile, bisericile și proprietățile și revoltele nu mai conțin. Aici în loc de slujbe religioase în Duminici și sărbători se țin întruniri politice, de-

monstrații de stradă, lupte, omoruri și atentate. Conducătorii ateii n-au milă pentru durerile și ne-zacurile poporului. Din contră, în statul unde legea Domnului este stăpână, domnește pace, bună înțelegere și frățietate, cetățenii se supun direcțiilor și legilor, căci ei știu că acestea de la Dumnezeu sunt rânduite. Și împlinind poruncile și legea, au convingerea că ascultă de voia lui Dumnezeu. Aici pedeapsa cu moartea nu există sau dacă există ea este numai pe hârtie. Închisorile sunt goale. De furturi și de tâlhării aproape nu se mai aude și viața este mai tihnită.

b) Asupra armatei

Ostașul necredincios nu consideră nimic ca păcat și nu va avea niciodată remușcare, pentru dezertare sau alte păcate, fie că sunt săvârșite împotriva aproapelui sau împotriva neamului întreg. Deoarece biserica învață: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, este lucru firesc, căci numai un soldat creștin își va îndeplini datoria față de stat și țară mai bine decât cel necredincios, își va face serviciul cu dragoste, va fi un bun camarad, căci va ține la învățătura creștină: „iubește pe aproapele ca pe tine însuși”.

Va fi deci săritor când va vedea pe altul la nevoie. Numai ostașul credincios ține la sfințenia jurământului. Mai bine moare decât să fugă de la datorie.

Un superior credincios va lucra contra răului, după cum a lucrat Hristos contra pângăritorilor de templu. Șeful creștin dacă pedepsește la nevoie o face fără ură sau patimă contra subalternului. Creștinul nu cunoaște dușmănie. Dacă toți ostașii ar fi adevărați creștini și dacă și ceilalți cetățeni ar ține legea lui Hristos, n-ar mai fi războaie în lume, fiindcă s-ar iubi unul pe altul. Când superiorul iubește soldatul și vice-versa, atunci serviciul îl face ostașul cu dragoste. Și ce este din dragoste, o faci cu plăcere.

Tot trecutul nostru istoric dovedește că țara a fost atunci înfloritoare când credința a

fost mai puternică și domnitorul adevărat creștin. Poporul român își amintește cu evlavie de Ștefan pe care-l numește Ștefan cel Mare și Sfânt, fiindcă a luptat ca un mare erou al creștinătății, a cărmuit poporul cu înțelepciune, era milostiv, bun și drept. Că a zdrobit de atâtea ori pe turci, asta se atribuie credinței puternice și convingerii că luptă în numele lui Dumnezeu și că are putere de sus. Tot de acest duh creștinesc erau conduși și moldovenii lui.

V. Serviciul de informații pentru a studia valoarea credinței în sufletul omului de trupă

Este absolut necesar ca preotul militar să fie informat asupra stării spirituale a ostașilor.

Acest lucru se va putea obține cu următoarele mijloace:

Prin anumiți soldați care prin purtarea lor prezintă toată încrederea să urmărească activitatea și manifestările acelor soldați care apar dubioși sau care urmăresc să facă o anumită propagandă subversivă printre soldați.

Se recomandă ca preotul militar, pentru atingerea acestui scop, să lucreze în deplină colaborare cu ofițerul informator al regimentului.

VI. Preotul militar trebuie ca în afară de slujbă și de predică, să stea printre oameni în timpul recreației

Din când în când, preotul trebuie, ca în afară de slujbă și de predică, să stea între oameni în orele de recreație, la masa trupei.

Prin convorbiri conduse cu un anumit scop va putea afla tot ceea ce îl interesează, mai ales asupra credințelor lor religioase, precum și despre unele porniri contra ordinii de stat existente.

Se va putea informa și de viața sufletească, familială a soldaților, de obiceiurile locale, stricicioase la diferitele ocazii din viața săteanului.

Cu ocazia aceasta va putea combate unele obiceiuri rele de la sărbătorile Crăciunului, precum

și alte superstiții și obiceiuri contra religiei creștine care se țin la înmormântări sau la ospete.

VII. Exemple de planuri de predică în legătură cu cele de mai sus

a) Întrăurirea ortodoxiei pentru păstrarea naționalității române

Rolul bisericii române ortodoxe în viața neamului nostru a fost dintre cele mai însemnate. De-a lungul veacurilor, biserica a fost singura instituție care a continuat și a ocrotit unitatea sufletească a poporului nostru.

Prin puterea sa spirituală a creat ea însăși această unitate națională, de care s-au izbit toate năzuințele contrare.

Fără ocrotirea scutului Dumnezeiesc întins prin biserica ortodoxă, asupra acestui neam mult prigonit, s-ar fi putut întâmpla ca el să dispară din cartea neamurilor.

Mai ales după ce ungerii au reușit în coastele românilor și în parte pe pământul strămoșesc un regat catolic, cu scopul de a răspândi religia catolică între români cu orice mijloace, dacă poporul român n-ar fi fost legat de biserica ortodoxă a răsăritului, nu ar fi putut rezista propagandei, ci s-ar fi contopit cu ungerii catolici. În cursul veacului ar fi fost desființat ca element etnic deosebit și urma lui ar fi pierit. Aceasta o recunosc chiar și istoricii străini.

Dacă ar fi primit poporul nostru religia catolică, ar fi apus sub influența culturală germană, cum s-a întâmplat cu ungerii, cu cehii și slovenii, care cultură nu ar fi fost potrivită cu structura noastră sufletească, fiindcă n-avem înrudire cu rasa germană. N-ar fi avut putință să se dezvolte o viață culturală proprie și am fi rămas imitatorii altora.

Așezarea noastră în familia popoarelor române a făcut-o biserica din Țările Românești, nu alții.

Biserica ortodoxă se poate considera, cum o numește Eminescu, „Mama Neamului Românesc”, noi să mai adăugăm și „Mama

Statului Român Întregit", fiindcă prin învățăturile ei s-a pregătit sufletul neamului și i-a trezit nădejdea unificării.

b) ortodocșii vorbesc limba lor

Tot sub aripa bisericii ortodoxe s-a dezvoltat limba și literatura, școala și cultura românească.

După ce s-a desfăcut de influența slavonă în sec. al XVI-lea, limba română a pătruns în biserică. Mai întâi în strană, ceva mai târziu la altar și la amvon, apoi în școală și în domeniul cultural al neamului.

Stăruința cu care s-a propovăduit de vechii vrednici arhieriei și preoți cunoscători ai meșteșugului tiparului, cuvântul lui Dumnezeu în limba poporului, de la catechismul din Sibiu în anul 1544, până la Biblia din București în anul 1688, i-a deschis porțile culturii și i-a plămădit o limbă aleasă culturală, în care se pot exprima cele mai înalte gânduri.

Biblia de la București a fost tălmăcită de arhierul Gherman și de alții, despre care se spune să știau bine românește.

c) Cum luau transilvănenii cărți din Muntenia

Principele Șerban Cantacuzino tipărise, cu cheltuiala Măriei Sale, „Sf. Evanghelie și Apostolul” la 1682 și trimise multe exemplare ca dănie bisericilor din Ardeal. Alți domnitori trimiseră cărți bisericești și la românii ortodocși din Turcia.

Vestita Cazanie a Mitropolitului Varlaam și alte cărți rituale, Psaltirea și Biblia, le aduseră călugării în spate, peste munții și diecii și librării ambulante le răspândeau până la Bihor și Banat.

Fiind Domnitorul Țării Românești ctitorul Mitropoliei din Bălgrad (Alba Iulia) mitropolitul de aici trebuie să se prezinte întotdeauna noului domn. Cu această ocazie primea, pe lângă multe alte daruri bănești, și cărți bisericești, pe care le aduse la Alba Iulia.

Schimbul acesta material și spiritual, dintre aceiași frați de un sânge și lege, a ajutat la pregătirea pentru unificarea neamului.

d) Cum și până când am numit vlădici în Transilvania?

Ca să nu mai alerge preoții români pentru sfințire la episcopii străini, bulgari și sârbi, a întemeiat Alexandru Basarab, la anul 1359, în înțelegere cu patriarhul din Constantinopol demnitatea de Mitropolit al Ungro-Vlahiei, așezând pe primul mitropolit român Iachint⁶ în Curtea de Argeș.

Ceva mai târziu, la 1368, Vlaicu Vodă biruise pe regele ungar Ludovic și luă în stăpânire o parte din „Banatul Severin, din Ducatul Amlașului și Țara Făgărașului”. Așeză în părțile Severinului cu voia Patriarhului, pe Mitropolitul Daniel, care funcțione n-a avut multă durată. Numirea însă s-a păstrat ca amintire istorică în titulatura episcopului de Râmnicu Vâlcea „al Noului Severin”.

Episcopia Vadului și a Feleacului se întindea pe tot teritoriul stăpânit de Ștefan cel Mare la 1488, deci numai domnitorul pune a aici

episcopi. El era ctitorul Mitropoliei din Alba Iulia.

De la anul 1665 poartă Mitropolitul României titlul de „Exarh al plaiurilor” ceea ce înseamnă că el are jurisdicția bisericească și asupra românilor din Ardeal.

Domnul Moldovei, Constantin Movilă, la 1608, trimise în Maramureș, la Peri, un episcop învățat și cucernic, pe Silovan, pe care și Principele Ardealului, Bathory, îl recunoscuse.

Mitropoliții Moldovei sfințeau deci pe episcopii din Maramureș și Vad, fiindcă stăteau sub jurisdicția canonică a lor, după cum Mitropolitul Țării Românești sfințea pe mitropolitul de la Alba Iulia, care era subordonat canoniceste lui.

Această legătură canonică, între mitropoliții sau episcopii din Ardeal cu cei din Țările Române, a ținut până la anul 1700 când mitropolitul Atanasie Anghel de la Alba Iulia a fost sfințit la București.

Cu această ocazie a făcut el un jurământ prin care se leagă să urmeze și să plece cu totul învățăturilor celor bune ale prea sfințitului său stăpân și biruitor a toată țara Ungro-Vlahiei kir Teodosie Vestemianul și câte tocmele are scaunul Ungro-Vlahiei să le păzească neschimbate întru toată eparhia sa.

După ce mitropolitul Atanasie s-a unit cu biserica Romei a făcut la Viena alt jurământ în care zice: „De azi încolo mă lepăd de toată legătura prin scrisoarea și de prieteșugul sistematicilor și al ereticilor și a craiului său, vodă Țării Muntenesti și nici pe bucureșteanul mai mult Arhiepiscop al meu nu-l voi cunoaște și voi asculta de Arhiepiscopul catolic din Estergom”.

După unire românii ortodocși din Ardeal n-au mai avut episcopi 60 de ani. Cei aleși, de la 1783 până la Șaguna, îi puse Împăratul Iosif al II-lea sub jurisdicția canonică a sârbilor din Carloviț.

Așadar, de la anul 1359 până la 1783, atârnav vlădicii Ardealului canoniceste de capii bisericii ortodoxe ai Țării Românești.

De aici se poate vedea că legătura aceasta canonică între românii din Principate și cei din Ardeal, care în decurs de 500 de ani a încheat sufletele, a avut mare înrâurire la păstrarea unității naționale.

VIII. Credința să fie însoțitoarea vieții noastre

a) Toți oamenii doresc să fie în lume fericiți. Bogăția nu duce la fericire, numai credința. Pentru munca omului, trebuie binecuvântarea lui Dumnezeu. Numai cel credincios este bun creștin. Bogatul creștin ajută pe cel sărac. Credința ne face viteji, răbdători la necazuri. Pilde de domnitori credincioși: Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Împăratul Constantin, Mircea cel Bătrân. Biruința ostașului român în Războiul Mondial. Fără credință nu putem plăcea lui Dumnezeu.

Omenirea atunci a fost fericită când a fost credincioasă.

b) Importanța religiei

Religia este necesară pentru hrana socială. Între oameni trebuie să existe anumite drepturi și datorii obligatorii. Altcum, ar domni cel mai tare. Ar răpi avutul celui slab și unii ar fi foarte bogați, iar alții foarte săraci.

Oamenii trebuie să se țină de legi care izvorăsc de la Dumnezeu. Credința este necesară și contribuie la buna înțelegere dintre oameni. Statul nu poate exista fără religie.

Religia este necesară pentru viața familială.

Binecuvântarea căsătoriei.

Religia dă părinților autoritate pentru creșterea copiilor.

Iubirea între membrii familiei se bazează pe porunca lui Dumnezeu.

Istoria ne arată progresul omenirii când a ținut la religie și decăderea când s-a abătut de la religie. Dovadă bolșevismul.

Religia este mângâierea sufletului omenesc în toate împrejurările.

c) Înfrățirea religiei ortodoxe asupra existenței neamului românesc

Religia ne-a susținut neamul și limba de nu ne-am amestecat cu alte popoare. Religia ne-a ridicat în cultură.

Primele cărți românești erau cărți religioase.

Domnitorii erau apărătorii creștinătății.

După victorie ridicau biserici. Artele frumoase, arhitectura, pictura s-au dezvoltat prin religie. Credința primește înfățișare vitejească și în-deamnă la fapte mari. Neamul nostru a fost mare numai prin credință și a scos la suprafață atâția eroi.

d) „Dați Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu”

Ispitirea lui Iisus din partea fariseilor.

Iisus arată iudeilor datoria lor.

În numele lui Dumnezeu stăpânește regele.

Pavel zice: „ascultați de mai marii voștri și

fiți supuși, că ei au să-și dea seama de voi, îngrijiți ca să împlinească ei aceasta cu bucurie nu cu mâhnire”.

Nu te răzvrăți și nu critica stăpânirea.

e) Ce datorăm Regelui și stăpânitorilor?

Domnitorul țării îngrijește de asigurarea vieții și averii, de cultură, școli, biserici, de ordinea din țară. Înrolează ostași să păzească țara. Îngrijește de spitale. Ajută nenorociții.

Pentru aceasta le datorăm iubire. Să plătim biruri. Pentru facerea de bine să ne rugăm lui Dumnezeu pentru ca și noi să avem viață tihnită.

f) Jurământul

În fiecare stat se cere o chezașie de la diriguitori că-și vor îndeplini slujba. Chezașia e jurământul.

Ostașul făgăduiește că nu va păta onoarea țării.

Chemarea lui Dumnezeu la mărturie. Fuga de la datorie e păcat.

Nu vă lăsați amăgiți de slugi viclene, de sectari.

Superiorii sunt loctiitorii Regelui.

g) Contra beției

Beția nimicește trupul. Răpește puterea morală. Soldatul bețiv nu poate îndeplini ordinerile. Refuză supunerea, este om de neîncredere.

Bețivul fură, se ceartă, din ceartă vine bătaia și omorul. Bolile, urmările rele ale beției. Sărăcia familiei, nimicirea popoarelor.

h) Contra minciunii

Cum să ne ferim de minciună. Cine se numește mincinos. Jurămintele false la judecătoria. Mincinosul păcătuiește contra lui Dumnezeu care a lăsat ca oamenii să aibă încredere unul în altul.

Minciuna este de la diavol. Minciuna aduce învățături rele.

Prin minciună și jurământ fals, se nimicesc atâtea drepturi oamenilor.

Minciuna este cauza neîncrederii între popor și popor.

În viața comercială, abuzul înșelăciunii

este rezultatul minciunii.

Minciuna scrie romane și jurnale. Nimicește onoarea omului cinstit. Soldatul mincinos îi minte pe superiori, pe camarazi și pe părinți. Cel cinstit urăște minciuna.

Șeful Serviciului Clerului C. V A.

Protopop Lt. colonel I. Hociotă”⁷.

MILITARY PRIESTS ACTIVITY IN THE OPINION OF FATHER LIEUTENANT-COLONEL ILIE HOCIOTĂ, CONFESSOR OF CORPS 5 ARMY

Father Lieutenant-colonel Ilie Hociotă, confessor of Corps 5 Army, in 1935 elaborated a document that was entitled „Directives for military priests”. The article presents its text.

Keywords: Lieutenant-colonel Ilie Hociotă, Corps 5 Army, military priests, 1935, directives

NOTE

1 Serviciul Istoric al Armatei.

2 Universitatea Națională de Apărare „Carol I”.

3 Arhivele Militare Române (în continuare A.M.R.),

Fond Direcția Cadre și Învățământ, Registru preoți militari activi, vol. II, f. 6.

4 Tertulian născut Quintus Septimius Florens, a fost un scriitor creștin timpuriu, primul scriitor patristic care a publicat în limba latină, motiv pentru care a fost numit „părintele creștinătății apusene” și „fondatorul teologiei vestice”.

5 Origene (n. 185, Alexandria, Egipt – d. 254, Caesarea Maritima, Israel) a fost un învățat și teolog creștin considerat ca fiind unul dintre cei mai renumiți Părinți ai Bisericii.

6 Sfântul Ierarh Iachint de Vicina a trăit în secolul al XIV-lea, fiind ultimul conducător al Mitropoliei de Vicina și primul mitropolit al Ungro-Vlahiei, prăznuirea lui făcându-se la 28 octombrie.

7 A.M.R., Fond microfilme, rola F.II. 4.1558, cd. 11-28.